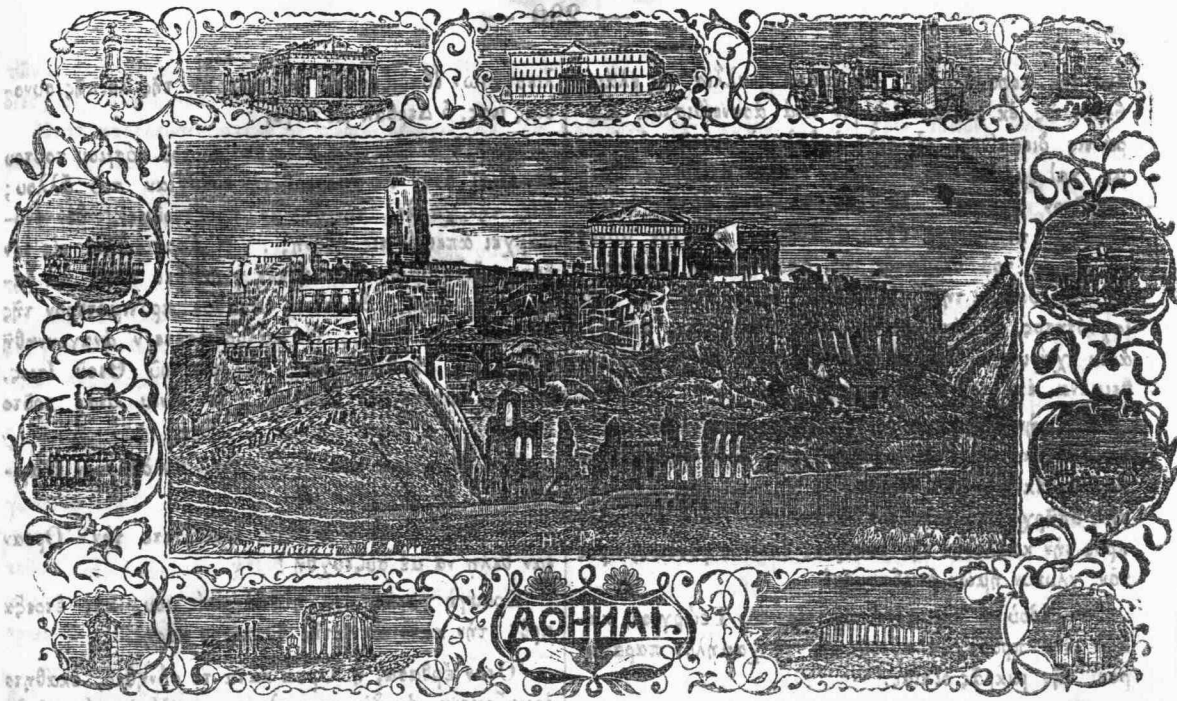

HERTZ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ME

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. Ε'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1852.

ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΙΣ.

(RESIGNATION).

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 108)

Παρήλθον πολλαὶ ἡμέραι πρὶν ἢ ἐπαινῶν τὸν Γεώργιον Διεβὼλ (*), πολλὰ δὲ ἡμέραι πρὶν ἢ εὐμπωσίς μὲ φέροι ἐκ νέου μετ' αὐτοῦ πρὸ τῆς σταχτοῦ οἰκίας. Ἀλλὰ, τέλος, συνέβη τοῦτο. Επεστρέψαμεν ἀπὸ περιπάτου, 8, ἐκάμαμεν περιχαρῶς, ἐν συνοδῇ πολλῶν ἄλλων. Ὅταν εἰσέλθομεν εἰς τὴν πόλιν, ἔχωρίσθημεν, ἐγὼ δὲ ἔλαβα τὸν βράγιον τοῦ Διεβὼλ, ἵνα ἐπισκεφθῶ τὴν Ὁρσάν (**). Καὶ ἀνευ μὲν λόγου τινος, ἀλλ' ἀκουσίως μου ζωηρὰν ἠθανόνην συγκίνησιν, δὲν ὁμίλουν πλέον. Ἐπλάτα μυρία σχέδια φάντασά. Μοί ἐφαίνετο ἂν

δύνατον ὁ νέος ἀξιωματικὸς νὰ μὴ μαντεύσῃ τοῦ διαλογισμοῦ μου. Ἐπίστευα, ἔλεγα σχεδὸν ὅτι ἐνοαί τὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν μου· πλὴν, οὐαί! ἴσως οὐδὲν τούτων συνέβαινεν. . . . Ὑπάρχουσι τοσαῦτα πράγματα, τὰ ὁποῖα λέγονται μόνον διὰ τοῦ προφορικοῦ λόγου!

Ἦτο ἐσπέρα, μία ἀπὸ τὰς ωραίας ἐκείνας ἑσπέρας τοῦ φθινοπώρου, καθ' ἃς τὰ πάντα εἶναι γαλήνια καὶ ἡτυχα. Οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη τῆς αὔρας πνοὴ ἐκίνηε τὰ φύλλα τῶν δένδρων, αὐτὰ ἐχρωματίζον αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου. Ἀδύνατον ἦτο νὰ μὴ παραδοθῇ τις εἰς γλυκείας ὀνειρώξεις ἐνώπιον τῆς ωραίας παύσης φύσεως, ἧς ἀπεκκοιμίζει τὴν ὥραν ἐκείνην πάντα ὅσα εἶχον ζῶν, ἐκτός τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἠγρύπνει, ἵνα σκέπτεται. Ἦσαν ἐκ τῶν στιγμῶν, καθ' ἃς ἡ ψυχὴ διακλᾷται, καθ' ἃς γινόμεθα βέλτιοι, καθ' ἃς εἴμεθα ἐτοιμοὶ νὰ κλαύσωμεν, νὰ κλαύσωμεν πλὴν χωρὶς θλίψεως καὶ πικρίας.

Ἦτο οὖν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς ῥύμης εἶδον τὴν Ὁρσάν. Τελευταία ἀκτὶς τοῦ ἡλίου εἶπεν ἐπαληθεύοντα τὸ παραβύρον, καὶ ἐφωτοβόλει

(*) Εἰς τὸ πρωτότυπον Mauris Derval.

(**) Εἰς τὸ πρωτότυπον Ursule.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Τὰ μαῦρα μαλλία της ἐλάμ-
βανον ὡς ἐκ τούτου λάμπειν τινὰ ἀσυνείηστον. Χα-
ρά τις διαφαίνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς, ὁρώσης
μα, καὶ ἐμειδία τὸ θλίβερόν ἐκεῖνο μειδίαμα, ὅπερ
τοσοῦτον ἡγάπων. Ἡ μέλαινα ἐσθῆς αὐτῆς, ἡ μα-
κρὰς καὶ πιπτούσας ἔχουσα πτυχᾶς, εἰδείκνυε μόνον
τὸ μέρος τοῦ σώματός της, ὅπου ἡ ζῶνὴ συνέσφιγ-
γε τὴν ὀσφύν της. Ἡ ὀσφὺς αὕτη, ὡς ἐκ τῆς
ισχνότητος, ἦν λίαν λεπτὴ, λίαν εὐλίγιστος, καὶ ὄχι
ἄνευ χάριτος. Ἰα, τὰ ἀγαπητὰ ἄνθη της, ἦσαν τε-
θαιμένα ἐπὶ τοῦ στήθεος της.

Εἰς τὴν ὠχρότητα δὲ τῆς Ὅρας, εἰς τὴν μαύ-
ρην ἐσθῆτά της, εἰς τὰ βαθύχρσα ἄνθη της, εἰς τὴν
ἡμέτεράν ἐκείνην τοῦ δύνοντος ἡλίου, ἥτις ἐφώτιζεν αὐ-
τὴν, ὑπῆρχε τι τοσοῦτον ἀρμονικῶς συνδυαζόμενον
πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς ἐσπερίας ἐκείνης φύσεως, πρὸς
τὸν γλυκὺν ἡμῶν ῥεμβασμόν!

— Ἰδοὺ ἡ Ὅρα! εἶπον εἰς τὸν Γεώργιον, κα-
λῶν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸ χαμηλὸν παράθυ-
ρον τῆς μικρᾶς οἰκίας.

Τὴν ἐθεώρουν, ἔπειτα ὠδεύουν ἔχων ἐπ' αὐτῆς προση-
λωμένους τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ βλέμμα τοῦτο ἐρρίψεν
εἰς ἀμχανίαν τὴν πτωχὴν νέαν, δειλὰν εἰσέτι, ὡς κό-
ρη δεκαπενταετῆ, καὶ ὅταν ἐφθάσαμεν πλησίον της,
τὰ ωραιότερα χρώματα ἐξωογόνουν τὸ πρόσωπόν
της. Ὁ Γεώργιος Δερβὰλ ἐσταμάτησε, συνελάλητε
μικρὸν μετ' ἐμοῦ, εἰτα ἐμακρύθη. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς
ἡμέρας ταύτης, ἐπανήλθε συνεχῶς εἰς τὴν πόλιν,
διὰ τῆς ῥύμης τῆς Ὅρας, τῆς ἀπέστιναι ποτε τὴν
καλὴν ἡμέραν, καὶ τέλος, ἅπαξ εἰσῆλθε μετ' ἐμοῦ
εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ὑπάρχουσι ψυχαὶ τοσοῦτον ἀπεθισμέναί τὸ ἐλ-
πίζειν, ὥστε δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐννοήσωσι τὴν
συμβαίνουσαν αὐταῖς εὐτυχίαν. Περιειλεγμένη εἰς τὴν
θλίψιν της, εἰς τὴν πρὸς τὰ πάντα ἀθυμίαν της, ὡς
διὰ πυκνοῦ τινος καλύμματος, ὅπερ τῆς ἀπέκρυπτε
τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἡ Ὅρα τίποτε δὲν ἐβλεπε,
τίποτε δὲν ἐζήτει νὰ διερωτηθῇ, εἰς τίποτε δὲν
ἐταράττετο. Ἐμμένεν ὑπὸ τὰ βλέμματα τοῦ Γεωρ-
γίου, ὅπως ἔμμενεν ἄλλοτε καὶ ὑπὸ τὰ ἰδικά μου, ἀ-
πηρεϊκυῖα καὶ ὑποτεταγμένη.

Ἀλλ' ὁ Γεώργιος . . . ἡγνόνουν σαφῶς τί συνέ-
βαιεν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Δὲν εἶχεν ἔρωτα, οὕτω τού-
λάχιστον πιστεύω, ἀλλ' ὁ οἶκτος δὲν ἐνέπνεεν αὐτῷ ἡ
Ὅρα ἐφθασε μέχρι περιπαθείας, μέχρις ἀρρωστίας.
Ἡ ψυχὴ τοῦ νεοῦ τούτου, ἐξημμένη κατὰ τι καὶ
ῥεμβώδης, ἡγάπα τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς θλίψεως, τὴν
ἐκτεινομένην περίξ τῆς Ὅρας. Ἐρχετο πλησίον
ταύτης νὰ καταλαλήσῃ τῆς ζωῆς, νὰ βλασφη-
μήσῃ κατὰ τῶν εὐτυχιῶν της, χωρὶς νὰ παρατη-
ρῇ, ὅτι εἰς τὴν συναλλαγὴν ταύτην τῆς θλίψεως ἀ-
νεδίδeto ἐκ τῶν δύο τούτων ψυχῶν, νεαρῶν εἰσέτι,
γλυκεῖα τις συμπάθεια, ἥτις ὁμοίαζε σχεδὸν τὴν
εὐτυχίαν, τῆς ὁποίας ἡρνούται αὐταὶ τὴν ὑπαρξίν.

Τέλος, μετὰ τινος μῆνας, ἐσπείρει πάλιν, ἐνῶ
παρὰ τὴν ἐξοδὸν δάσους τινός, καὶ ἐπὶ χέρσων ἀκαλ-

λισργήτων ἐβαδίζομεν, οὐ μακρὰν τῆς λειπῆς συνο-
δίας μας, ὁ Δερβὰλ μὲ λέγει :

— Ἡ ἀληθεστέρτα εὐδαιμονία τοῦ κόσμου τούτου
δὲν εἶναι ὅταν τις ἀποτελῇ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου ;
Εἰς τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν προξενούμεν, δὲν ἐνυ-
πάρχει ἀπειροὶς τις ἡδονῆς ; . . . Ν' ἀφοσιωθῇτε εἰς τὸν
ὅστις ἄνευ ὑμῶν δὲν ἤθελε γνωρίσει παρὰ τὰ δά-
κρυα τῆς ζωῆς, δὲν εἶναι ἀγαθὸν προτιμότερον τῆς
λαμπροτέρας τύχης ; Νὰ κατορθώσετε ν' ἀνταγωνισθῇ
μία ψυχὴ ἀποθνήσκουσα, κάλλιον τοῦ Θεοῦ Ἰσως,
νὰ τῆς δώσετε τὴν ζωὴν . . . δὲν εἶναι ὄναρ τοῦτο
ὥραϊον ;

Τὸν ἐθεώρουν μετ' ἀνησυχίας. Ἐν δάκρυον ἐλαμ-
πεν εἰς τὰ βλέφαρά μου.

— Ναί ! εἶπεν ὁ Δερβὰλ, ἐρωτῆσατε τὴν Ὅραν
ἐὰν θέλῃ νὰ με συζυχηθῇ !

Κραυγὴ χαρᾶς ἦτο ἡ ἀπόκρισίς μου, καὶ ἔτρεξε
πρὸς τὴν κατοικίαν τῆς δυστήνου κόρης.

Ὅταν ἐφθασα, ἡ Ὅρα κατὰ τὸ σῦνθηες, ἐκάθητο
ἐργαζομένη, ἀκηδῆς, νησιταλαία . . . Ἡ ἐρημία, ἡ ἀ-
πουσία παντὸς θορύβου, τὸ κενὸν παντὸς διαφέροντος
εἶχον ὄντως ἀποκοιμίσει τὴν ψυχὴν της. Ἦν δὲ τοῦτο
μία τῶν πρώτων τοῦ Ὑψίστου εὐεργεσιῶν. Δὲν ἐπα-
σχε πλέον. Τοὺς ἄλλους μόνον ἐθλίβεν ἀκόμῃ ἡ ἀ-
κινήσια αὕτη ὑπάρξεως, ἥτις δὲν μετέσχε ζωῆς
καὶ νεότητος. Ἐμειδίασεν, ἰδοῦσα με' τοῦτο δὲ ἦτο
τὸ μέγιστον κίνημα τῆς παραλυθείσης ταύτης ψυχῆς.
Δὲν ἐφοβήθη νὰ ἐπιφέρω ἰσχυρὸν κλόνον εἰς ὅλον
τὸν πάσχοντα ἐκεῖνον ὁργανισμόν, νὰ τὴν προσβάλ-
λω δι' αἰφνιδίου καὶ ἀποτόμου κλονισμοῦ εὐτυχίας.
Ἦθελα νὰ ἰδῶ ἂν ἡ ζωὴ ἦτο ἀπούτα μόνον, ἡ ὀρι-
στικῶς ἐσθαιεν.

Ἐκάθισα εἰς ἔθραν τινὰ ἐνώπιόν της, ἔλαβον τὰς
χεῖράς της ἐντὸς τῶν ἰδικῶν μου καὶ ἀτενίζουσα αὐ-
τὴν εἰς τὰ ὄμματα.

— Ὅρα, εἶπον, ὁ Γεώργιος Δερβὰλ μ' ἐπι-
φόρτισε νὰ σ' ἐρωτήσω, ἐὰν θέλεις νὰ γίνῃς σύζυ-
γός του ;

Ἡ πτωχὴ κόρη ἔμμενεν ὡς κεραυνόπληκτος. Πά-
ραυτα δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της· τὸ
βλέμμα της, διὰ μέσου τοῦ ὕγρου τούτου πέπλου,
ἤκτονοβόλησαν, τὸ αἷμά της ἐπὶ πάλιν χρόνον ἀκί-
νητον, ἐτάχυνεν ὀρμητικὸν τὴν κυκλοφορίαν του, ἐπέ-
χυσεν ἐφ' ὅλου τοῦ προσώπου της χρεῖαν ῥόδου καὶ
ἐκάλυψε τὰς παρειάς της διὰ τῶν ἀνθηροτέρων χρω-
μάτων. Τὸ στήθος της ἐκυμάνθη, μόλις ἀφίνον ἐξο-
δὸν εἰς τὴν καταπιεσθείσαν ἀναπνοὴν της· ἡ καρδία
της ἐπαλλε μετὰ σφοδρότητος, αἱ χεῖρές της ἐθλί-
ψαν σπασμωδικῶς τὰς ἰδικὰς μου. Ἡ Ὅρα ἦτο
μόνον ἀποκοιμημένη, ἐξύπναι ἤδη. Ὡς ἡ φωνὴ ἐνὸς
Θεοῦ εἶπεν εἰς τὴν νεαρὰν κόρην, « Ἐγέρθητι καὶ πε-
ριπάτει ! » Οὕτω καὶ ὁ ἔρως ἔλεγεν εἰς τὴν Ὅραν
« Ἀνάστα ».

Ἡ Ὅρα ἡγάπησεν αἰφνιδίως. Ἰσως ἡγάπα μέ-
χρις ἐνείνου χρυφίως καὶ ἐν ἀγνοίᾳ ἐαυτῆς τε καὶ

ἡμᾶς βίον ὅλως στερήσω. Πέποιθα εἰς τὴν γενναϊότητά σου, ἀλλὰ σὺ μόνη πρέπει νὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ. Ἡ παρουσία τῶν γονέων σου εἰς τὸν οἶκόν μας θέλει συνεπιφέρει ἐνδύαν ἀνοικονόμητον. Δὲν θὰ ἔχωμεν ἄρτον.

— Ν' ἀφήσω τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου! ἀνέκραξεν ἡ Ὅρσα.

— Ἀφῆσέ του; μὲ τὸ ὀλίγον, ὅπερ ἔχουσιν ἐντός τῆς μικρᾶς ταύτης αἰτίας, ἐμπιστεύθῃ αὐτοὺς εἰς ἀσφαλεῖς χεῖρας, σὺ δὲ ἀκολούθησε τὸν ἄνδρα σου.

— Ν' ἀφήσω τοὺς γονεῖς μου! . . . ἐπανέλαθον ἡ Ὅρσα, ἀλλ' ἄγνοεῖς ὅτι ἡ παρουσία τῶν δὲν ἐξαρκεῖ διὰ νὰ ζήσωσιν! ὅτι, διὰ νὰ πληρώσωμεν τὸ νοίκιον τῆς θλιβερᾶς ταύτης κατοικίας, ἐργάζομαι ἐν ἀγνοαῖαν; ὅτι ἀπὸ εἰκοσιν ἐτῶν οὐδεὶς ἄλλος ἐκτός ἐμοῦ τοὺς περιεποιήθη καὶ τοὺς ὑπηρετήσῃ;

— Πτωχή μου Ὅρσα, ἀντίπεν ὁ Γεώργιος, ἀνάγκη νὰ ὑποταχθῇς εἰς ὅ, τι ἀφικνέται. Τοῖς ἔκρυψας τὴν ἀπώλειαν τῆς μικρᾶς τῶν περιουσίας, ἀς πὸ μαύσωσι τώρα, ἐπειδὴ ἀναγκάζον τοῦτο. Ῥύθμισον τὰς ἐξίτας τῶν ἐπὶ τῶν ὧσιν τοῖς μένουσιν, διότι, φεῦ! φίλη μου, δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ τεῖ; δώσωμεν.

— Νὰ φύγω χωρὶς νὰ ἔλθωσι μετ' ἐμοῦ! . . . Εἶναι τῶν ἀδυνάτων. Σὲ εἶπα ὅτι πρέπει νὰ ἐργάζομαι δι' αὐτοὺς.

— Ὅρσα, Ὅρσα μου! ὑπέλαβεν ὁ Γεώργιος, θλίβων εἰς τὰς χεῖράς του τὰς χεῖρας τῆς δυστήνου νεανίδος, σὲ καθικτεύω, μὴ σὲ πλανήσωσιν αἱ ὁρμαὶ τῆς γενναίας καρδίας σου. Σκέψου, θεωρήσον τὴν ἀλήθειαν κατὰ πρόσωπον. Δὲν ἀρνυμένα νὰ δώσωμεν, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν. Δὲν δύναμεθα εἰμὴ μόνον νὰ ζήσωμεν, καὶ τοῦτο, διότι σὺ x' ἐγὼ θέλωμεν ἔχει τὴν γενναϊότητα νὰ ὑποφέρωμεν τὰ σιρήναις.

— Δὲν δύναμαι νὰ τοὺς ἀρῶσω! . . . ὑπέλαβεν ἡ Ὅρσα μετ' ἀπογνώσεως, καὶ τοὺς δύο πρεσβύτας θεωροῦσα εἰς τὰς καθέδρας αὐτῶν ἀποκοιμισμένους.

— Δὲν μ' ἀγαπᾷ, Ὅρσα; εἶπεν ὁ Γεώργιος εἰς τὴν μήτηρ του.

Ἡ δυστήνος κόρη δὲν ἀπεκρίθη, ἐβρόχνησεν ὀλολίζουσα.

Ὁ Δερβᾶλ ἔμενεν εἰσέτι πολὺν ὥραν πλησίον τῆς. Τῇ εἶπε μυρίους γλυκοὺς λόγους τρυφερότητας, τῇ ἐξηγήσεν ἐκατοντάκις τὴν θέσιν τῶν, τῆς παρέστησε, πείθων αὐτὴν, ὅτι τὰ ὑπὲρ αὐτῆς ἀνεκροπώληθέντα ἔσαν ἀκατόρθωτα, ἐλάλησε περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς μελλούσης ὑπάρξεως τῶν γονέων τῆς, ἔπειτα τὴν ἀφῆκεν, ἀφοῦ τῇ ἐπέδαψίλευσε μύρια περιπαθῆ ὀνόματα.

Τὸν ἄκουσε χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

Ὅταν δὲ ἐμνήσθη ἐστῆσθαι τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ διέμεινεν ἀκίνητος ὥστε ὀλοκλήρους. Φεῦ! ἡ βραδύ ἐπιλοθούσα εὐτυχίαν ἡ σπινθηρὶς αἰὼς λαμπρῶς ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς, ἀπῆρχεται! Τὰ ἡδέα διέτρα, εἰ φίλοι οὗτοι πάσης νεκρᾶς ψυχῆς, ἀπόπνευ ἀπὸ τῆς ψυχῆς τῆς ἐπὶ παρόντων, ἤλθον μόνον διὰ νὰ φύγωσιν. Ὁ ἡλῆθης ἡ σιγή, ἡ σκοτεινία ἐπανελαμβάνον τὴν κομῆσιν τῶν ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς, ὅτι ἡ

εὐτυχία πρὸς σαιγμὴν ταῖς διεφλονεύεσθαι! Ἡ νύξ παρήλθεν, εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν ἀφῆκε τὴν κόρην. Τὶ δὲ συνεβαίνειν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς δυστήνου; Εἰς ὁ Θεὸς γινώσκει. Αὐτὴ δὲ, αὐτὴ δὲν ὁμολόγησε τίποτε ἐπὶ τῆς γῆς.

Μόλις δὲ τῆς ἡμέρας διαγελώσεως, ἡ Ὅρσα ἐσφίρτησεν, ἔκλεισε τὸ παραθύρον, τὸ μέλαν ἀνοικτὸν ἀφ' ἐσπέρας, καὶ ὠχρὰς, τρέμουσα ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς συγκινήσεως, ἔλαβε χαρτίον καὶ κάλαμον, καὶ ἔγραψεν.

« Ἐχε ὕγιαν, Γεώργιε! Μένω πλησίον τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός μου. Ἐχουν ἀνάγκη τῶν φροντίδων καὶ τῆς ἐργασίας μου. Νὰ τοὺς ἀρῶσω εἰς τὰ γηρατειά τῶν εἶναι τὸ αὐτὸ ὥς νὰ τοὺς παραδώσω εἰς τὸν θάνατον. Δὲν ἔχουσι παρ' ἐμὲ ἐπὶ γῆς! Ἡ ἀδελφὴ μου κατὰ τὴν ὑστάτην ὥραν τῆς μ' ἐνεπιστεύθη αὐτοὺς καὶ μὲ εἶπε. « Καλὴν ἐντάμωσιν, Ὅρσα! » Δὲν θὰ τὴν ἐπανίδω, ἐάν δὲν ἐξεπλήρουν τὸ καθικόν μου.

« Ἀς ἐγάπητα πολὺ! θέλω σὲ ἀγαπᾶ διὰ παντός! Τοῦ λοιποῦ, σοῦ ἀνάμνησις μόνον θὰ ἦναι ἡ ζωὴ μου. Ἦσο ἀγαθός, γενναῖος, ἀλλὰ, φεῦ! εἰμεθα πολλὰ πτωχοί, ὥστε νὰ συζευθῶμεν. Τὸ ἐνόησα χθές. . . Χαῖρε! . . . Ὡ! ὅποια γενναιοφυχία ἀπαιτεῖται διὰ νὰ γράψω τὴν λέξιν ταύτην. . . Ἐλπίζω ὅτι ἡ ζωὴ σου ἔσται γλυκύθυμος. Ἄλλη γυνὴ, εὐτυχαστέρα ἐμοῦ, θέλει σὲ ἀγαπήσει. . . Τόσον εὐκολον εἶναι τὸ νὰ σ' ἀγαπήσῃ τις! Ὑγιαίνε, φιλε μου! Αἶ, ἐγνώριζα ἐγὼ, ὅτι δὲν ἐδυνάμην νὰ ἦμαι εὐτυχής!

« Ὅρσα. . . » Συντέμνω τὴν ἀήγησιν ταύτην. Ἡ Ὅρσα ἐπανίδε τὸν Γεώργιον, ἐπανεῖδεν ἐμέ. Ἀλλ' ὅλαι αἱ παρὰ κλήσεις μας, αἱ δεήσεις μας ἦσαν μάταιαι, δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδέναν τρόπον νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς γονεῖς τῆς.

— Πρέπει νὰ ἐργάζομαι δι' αὐτοὺς, » ἔλεγεν. Εἰς μάτην, ἐγὼ ἀντ' αὐτῆς ἔχουσα ἐγωϊσμόν, τῇ ἐλάλουν περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ Γεωργίου, περὶ τῆς εὐτυχίας τῆς. Εἰς μάτην, σκληρῶς πως, τῇ ὑπερημνησκον τὴν ἡλικίαν τῆς, τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ εὐχῇ ὅποιανδήποτε ἄλλην περιστάσιν τοῦ νὰ μεταβάλῃ τὴν τυχὴν τῆς. . . Ἐκλαίει, ἀκούουσα με, καὶ βρέχουσα διὰ τῶν δακρύων τῆς τὸ ἐργόχειρόν τῆς, ὅπερ δὲν ἠθέλησε νὰ διακόψῃ. Εἶτα κεκλιμένη ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ἐπανεῖλε χαμηλὴ τῇ φωνῇ.

— Ὁ ἀποθάνουν, ἀν τοὺς ἀρῶσω! πρέπει νὰ ἐργάζομαι δι' αὐτοὺς.

Ἀπῆλθε παρ' ἡμῶν το νὰ μὴ γνωρίσῃ ἡ μήτηρ τῆς τὰ συμβαίνοντα. Καὶ ἐκεῖνοι, δι' οὗς ἐδυστάσθη τὸ ἡγνοῦσαν πάντοτε.

Ἡ Ὅρσα ἐπανεῖλε τὴν θέσιν τῆς πλησίον τοῦ παραθύρου, ἤρχισε πάλιν νὰ κεντῆματα τῆς, ἐργάζετο ἀδιακόπως, ἀκίνητος, ὠχρὰ, καταβεβλημένη.

Οὐαί! Ὁ Γεώργιος Δερβᾶλ εἶχε ψυχὴν ἀβύρμον καὶ ἐσχευμένην, τάττουσαν ἔριον καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀφοσίωσιν, καὶ ἀγνοοῦσαν νὰ ἐπιχειρῇ τὰς με-

γαλουργούς εκείνας, οὕτως εἰπὼν, ἀφροσύνας. Ἡ καρδία του, ὡς καὶ ὀνοὺς του, παρεδίδοντο πράγματα δυνατά. Ἐὰν ὁ μετὰ τῆς Ὁρσῆς γάμος ἐγένετο ἀνευ ἐμποδίων, ἴσως ἦδυνάτο αὐτή, μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς, νὰ πιστεῖται εἰς τὴν ἀπεριόριστον ἀγάπην τοῦ συζύγου της. Ὑπαρχοῦσι κλίσεις ψυχικαί, ἔχουσαι ἀνάγκην εὐκόλου καὶ ὁμαλοῦ δρόμου. Ἀλλὰ πρόσκομμα τι, ὅπερ ἔδει ὑπερβῆναι, παρέστη ὡς ὁλεθρία τις δοκιμασία, νὰ διαφωτισθῇ καὶ εἰς αὐτοῦ τοῦ Γεωργίου τὰ θαυμάσια του, ὅποιον ἡσθάνετο ἔρωτα· εἶδε τὰ ὅρα αὐτοῦ.

Ὁ Γεωργίος παρεκάλεσεν, ἐκλαυσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἀλλὰ τέλος ἐθλίβη, ἠλθίμισε, καὶ ἐμακρύνθη.

Ἦλθε δὲ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ Ὁρσα, καθημένη πλησίον τοῦ παραθύρου της, ἤκουσε μακρόθεν διαβιβάζουσαν σιρτιωτικὴν μουσικὴν. Ἀνεχώρει τὸ σὺνταγμα. Τὰ σαλπύγγια της ἀναχωρήσεως ἤρχοντο ὡς θλιβερός τις ἀποδημίας ἀσπασμός, ν' ἀντηγήσωσιν, εἴτα νὰ σβεσθῶσιν εἰς τὴν κατοικουμένην ὑπὸ τῆς Ὁρσῆς ῥύμην. Τρέμουσα . . . ἀκούει. Ἡ μουσικὴ κατ' ἀρχὰς πολυχρότος καὶ πλησίον αὐτῆς, ἐντὸς ὀλίγου ἐγίνει σιγαλωτέρα καὶ ἐμακρύνθη. Ἐπειτα, ἀπὸ μακρὰν ἐφθασεν εἰς τὰ ὦτα της ὡς ἀόριστος τις ἰαχή! εἶπεν, ἐκ διαλειμμάτων, μόνος ὁ ἄνεμος ἔφερε μέχρις αὐτῆς ἤχον τινα μεμονωμένον, ἐπειτα, τέλος πάντων, πλήρης σιγῇ διεδεχθῇ ὅλας ἐκεῖνας τὰς μολπὰς, αἱ ὅποιαι ἐβριθίζοντο εἰς τὴν ἔκτασιν. Ἡ τελευταία ἐλπίς τῆς ζωῆς της· ἐφαίνετο προσδεμένη εἰς τὰς μολπὰς ἐκεῖνας, τὰς εἰς τὸ μακρὸς ἀντηχούσας . . . ἡ ἐλπίς ἐφύγαν, ἐμακρύνετο, ἐσθονε συγχρόνως με αὐτάς! Ἡ δύστηνος κήρη ἀτήκε νὰ πῶσιν τὸ κέντημα ἐπὶ τῶν γονάτων της, καὶ ἐκρυσσε τὸ πρόσωπόν της διὰ τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν της, δάκρυά τινα ἔρρευσαν· ἔλεινε τοιοῦτοτρόπως, ἐνῶτα ἤκουτο ὁ κρότος τῶν βημάτων καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ ταγματος. Εἶτα, ἀντήγειρε τὴν κεφαλὴν της, ἐπανελάβε τὸ ἐργόχειρόν της. . . . Τὸ ἐπανελάμβανε διὰ παντός!

Τὸ ἐσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡμέρας αἰωνίου ἀποχωρισμοῦ, ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ μεγάλη θυσία ἐτετέλεσθη, ἡ Ὁρσα, ἀφ' ὅπου διηκόντησε τοὺς γονεῖς της, ἐκάθησεν εἰς τοὺς πόδας τῆς κλινῆς τῆς μητρὸς της, καὶ κύψατα ἐπ' αὐτῆς, τὴν ἠγένισε με βλέμμα καθυγρον ἀπὸ δάκρυα. Εἶτα λαβούσα ἡτύχως τὰς χεῖρας της, ἡ δύστηνος ἐγκυαλιζομένη μνηστὴρ εἶπε με φωνὴν συγχινήσεως,

— Μητέρα μου, με ἀγαπᾷς καί; Ἡ παρούσα μου εἰς παρηγορίαν. Αἱ φροντίδες μου σοὶ εἶναι γλυκαῖαι, μητέρα μου. Ὁ λυπηθῆς ἀν' ἀφήσω;

Ἡ ἀόμματος ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου καὶ εἶπε,

— Ἀ! Θεέ μου, ἡ Ὁρσα, εἰμαι κοπιᾶσμένη, ἀφ' ὅτε με δὲ ν' ἀναπαυθῶ.

Ἡ τρυφερὰ λέξις, τὴν ὁποίαν ἤλθε νὰ ζητήσῃ ὡς ἐνίκαιον ἀνταμοιβὴν τῆς πικρᾶς ἀρρωστίας της, καὶ λέξις ἐκείνη δὲν ἦν ἡ ἀκοῆς της, δὲν τὴν ἤκουσεν. Ἡ ἀόμματος γράψα ἀπεκοιμήθη, ἀποθεῖται

τὴν χεῖρα, ἢ ἡ θυγάτηρ της τὴν εἶπεν. Ἀλλ' εἰς τὴν μεταξὺ τῶν δύο παραπετασμάτων τῆς κλινῆς κόγχην ὑπῆρχε ξύλινος σταυρός, τὸν ὅποιον ὁ χρόνος κατέστησεν ἀμαυρόν. Αἱ παλαιῶροι χεῖρές της, τὰς ὁποίας οὐδεὶς φίλος ἤθελε νὰ θλίψῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνετάθησαν πρὸς τὸν Θεὸν της, καὶ γονατίσασα παρὰ τὴν κλινὴν τῆς ἀομμάτου μητρὸς της, προσευχέθη ἐπὶ πολλὴν ὥραν.

Ἐκτοτε ἡ Ὁρσα ἐγίνετο ὠχροτέρα, πλέον σιωπηλὴ, πλέον ἀκίνητος ἢ τὸ πρῖν. Τὰ νέα ἐκεῖνα δάκρυα ἐξῆλειψαν τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς νεότητός της καὶ τῆς καλλονῆς της. Ἐγγράσεν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Εἰς οὐδένα πλέον ἠδύνατο ν' ἀρίσῃ, ἀλλὰ καὶ ἂν τῆς ἦτο δυνατόν, ἡ Ὁρσα δὲν ἤθελε τὸ ἐπιθυμῆσαι. Ὅτι πᾶν τετέλεσται, ἦτο φράσις, ἣν ἤδη ἐπρόφερεν. Τὴν φερὴν ταύτην, εἶχεν, οὐαί! δικαίον. Τὸ πᾶν τετέλεσται!

Δὲν ἠκούσθη πλέον τι περὶ τοῦ Γεωργίου Δερβῆλ. Ἡ Ὁρσα τῷ ἤρπεν ὡς χαρίεσσα τις εἰκὼν, ἣς τὸ μελαγχολικὸν συνεκίνησε τὴν καρδίαν τοῦ μακρυνομένου αὐτοῦ, τὰ χρώματα τοῦ πίνακος ὠχρίασαν, εἶτα ἐξηλείφθησαν, καὶ αὐτὸς ἐλησμόνησε.

Θεέ! ὅποια τινὰ λητμονοῦνται ἐν τῷ βίῳ τούτῳ! Διὰ τὴν ὁράνας, ὁ συγχωρήσας, ὥστε ὁ ἔρως ν' ἀποσθένεται διὰ τῆς ἐξουσίας τοῦ βλέπεσθαι, δὲν ἐχορήγησε τοῦλάχιστον εἰς τοὺς χωριζομένους τὴν ἰδιότητα τοῦ ν' ἀποκλαῖωσιν ἀλλήλους πολυχρόνως. Θεέ μου, ἡ ζωὴ, ἡ ἐπλάσας, εἶναι πολλάκις θλιβερωτάτη!

Ἐν ἑτὸς μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα, ἡ μήτηρ τῆς Ὁρσῆς ἠσθένητε καὶ βαθμυδὸν ἐτελεύτησεν, ὡς ὁ λύχνος, οὗ τινος τὸ ἔλαιον ἐκλείπει.

— Ἡ σειρά σου τώρα, Μίρθα, εἶπεν ἡ Ὁρσα, εἰς σὲ ἀνήκει τὴν μητέρα μας, ἥτις ἦλθε παρὰ σοί, νὰ ὁδηγήσῃς εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ὑψίστου!

Ἐπειτα ἦλθε καὶ ἄγονυπέτησε πλησίον τοῦ γέροντος, ὅστις ἔμεινε μόνος. Τοῦ ἰδρύσας τὸ πένθος, χωρὶς αὐτὸς νὰ ἐνοήσῃ, ἀλλὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀομμάτου, ὅταν ἐσῆκωσαν τὴν καθέδραν, ὅπου ἐκάθητο τοσαῦτα ἐτη πλησίον τοῦ γηραιοῦ συζύγου της, ὁ γέρον ἀετράφη πρὸς τὴν κενὴν θέσιν καὶ ἐκραύγαζε,

— Τὴν γυναῖκά μου!

Ἡ Ὁρσα τῷ ὠμίλησε, προσεπάθησε νὰ τὸν διασκεδάσῃ, ἀλλ' αὐτὸς ἐπανεῖπε,

— Τὴν γυναῖκά μου!

Καὶ δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν του. Τὸ ἐσπέρας, τῷ ἔφερον τὴν τροφὴν του, ἀλλ' αὐτὸς ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ με φωνὴν περιλυπόν, τὰ ὅμματα ἀνιχνύων ἐπὶ τῇ κενῇ θέσει, εἶπε πάλιν

— Τὴν γυναῖκά μου!

Ἡ Ὁρσα, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ, ἐβάλεν εἰς χρῆσιν πᾶν ὅ,τι ἡ λύπη της καὶ ἡ ἀγάπη της τὴν ὑπεγόρευαν. Ὁ παλιμπαις γέρον ἔμεινε κεκλιμένος πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦν ἡ καθέδρα τῆς ἀομμάτου καὶ ἀποποιούμενος πᾶσαν τροφὴν, μ' ἐσταυρωμένους τὰς

χειρας, θεωρει την "Ορσαν, επανα λεγων ως νηπιον, οπερ δεσται να επιτυχῃ πράγματός τινος,

— Την γυναϊκά μου !

Μετὰ ένα μῆνα, ἀπέθνηκεν.

Εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς του, ὅταν ὁ ἱερεὺς, προσκληθεὶς παρ' αὐτῷ, ἐδοκίμασε νὰ τρέψῃ τὴν διανοίαν του πρὸς τὸν Θεόν, ἦλθε στιγμή, καθ' ἣν ἐπίστευσεν, ὅτι ἀνεζωογονήσε τὸν ἐσθραβένον ἐκεῖνον νοῦν, διότι ὁ γέρον, συνῆψε τὰς χεῖράς του, ἀνέσεν εἰς οὐρανόν, ἀλλὰ καὶ τελευταίαν φορὰν ἐκραύγασε «τὴν γυναϊκά μου ! » ὡς νὰ τὴν εἶδε περιίπταμένην ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του.

Καθ' ἣν στιγμήν ἐξέφερον ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἐκείνης οἰκίας τὸ λείψανον τοῦ πατρὸς τῆς, ἡ "Ορσα εἶπε μὲ διακεκομμένην καὶ περιλυποῦ φωνήν,

— Θεέ μου ! ἤμην ἀξία νὰ ζήσωσι περισσότερον.

Καὶ ἡ "Ορσα ἔμεινε διὰ παντὸς μόνη, μονωθεῖσα.

Ταῦτα συνέβησαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἐχρῶσθον ν' ἀφήσω τὴν μικρὰν πόλιν, ν' ἀφήσω τὴν "Ορσαν. Περιηγήθην. Μυρία ἀπεσυνέβησαν ἐν τῇ ζωῇ μου, χωρὶς νὰ ἐξαλειψῶσιν ἀπὸ τῆς μνήμης μου τὴν ἱστορίαν τῆς πτωχῆς ἐκείνης νέας. Ἀλλ' ἡ "Ορσα, ὡς αἱ τεθραυσμέναι ἐκείναι ψυχαί, αἰτῖνες ἀποποιούμαι πᾶσαν παρηγορίαν, ἐδαρύνθη νὰ μὲ γράφῃ. Μετὰ ματαίας προσπάθειας εἰς τὸ νὰ τὴν παρακινῶ νὰ κλαίῃ μακρόθεν μετ' ἐμοῦ, ἀπώλεσα πᾶν αὐτῆς ἔχον.

Τί ἔγινε ; ζῇ ἄρα ; ἀπέθανε ;

Φεῦ ! ἡ ταλαίπωρος κόρη, οὐδέποτε ὑπῆρξεν εὐτυχῆς, καὶ φοδοῦμαι πολὺ μὴ ζῇ εἰσέτι.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ο ΝΕΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.

— 0 —

‘Ο χρυσὸς αἰὼν τῶν συγγραφέων δὲν ἔφθασεν εἰσέτι, διότι, ἐὰν ἡ τύχη ἐδείχθῃ εὐνοϊκὴ εἰς τινὰς αὐτῶν, πρὸς ἄλλους ἀπεναντίας φέρεται ὡς ἀκαμπτος ἔρωμένη. Πρὸ ἐνὸς αἰῶνος, τὰ εὐγενῆ τέκνα τῶν Μουσῶν, ὡς τοὺς ἐκάλουν τότε, ἀπελάμβανον πολλὰ ὀλίγης ἐν γένει ὑπολήψεως, αἱ δὲ λέξεις ἐπαίτης καὶ ποίητης εἶχον κατανηθῆσι ταυτὸς μοι. Ἀναμφόβως, σήμερον οἱ συγγραφεῖς τιμῶνται περισσότερον, ἀλλ' ὄχι βέβαια ἀπὸ τοὺς τραπεζίτας· παρὰ δὲ τοῖς ὀλίγοις, οἵτινες διὰ τοῦ καλάμου τῶν νητῆχων νὰ γίνουιν εὐκατάστατοι, ἀπαντᾷ τις μέγα πληθὸς αὐτῶν, καταρωμένων τὴν κοινωνικὴν τῶν θεσπίζουσιν τῶν ἡνάγκασε νὰ ριφθῶσι τυφοῖς ὀμμασι κατόπιν τῆς τύχης, ἀκολουθοῦντες τὰς ἀπατηλὰς συμβουλὰς τῆς κενοδοξίας τῶν. Τὸ ἀκόλουθον διήγημα, ληφθὲν ἐκ τῶν ἀνεκδότων ἀπομνημονευμάτων ἐνὸς κωμικοῦ, εἶναι, νομίζω, ἀρκετὴ τούτου ἀπόδειξις.

Ο Ἀδύγυστος Κ. ἦτον υἱὸς ἀξιοτίμου τινὸς ἐπαρχιακοῦ

ἐμπορίου, ὅστις εὕρισκων αὐτὸν εὐφῶν, ἐφρόντισε νὰ τῷ δώσῃ καλὴν ἀνατροφήν, καὶ ὁ Ἀδύγυστος, μὴ ἀπατήσας τὰς πατρικὰς προσδοκίας, εἶχεν, εἰς τὸ 20 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὅσας γνώσεις δύναται νὰ ἔχη τις, ἀφοῦ τελειώσῃ τὰς σπουδὰς του, καὶ πνεῦμα, ὅσον οὐ κύρια ἀνογνώστα, καὶ ἐγὼ, οἵτινες ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν δι' εἰμένα πολλὰ πνευματώδεις. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ πατὴρ τοῦ Ἀδύγυστου ἀποθανὼν, ἀφῆκεν εἰς τὸν υἱὸν του κατάστασιν οὐκ εὐκαταφρόνητον, πρὸς δὲ, καὶ λαμπρὸν ἐργαστάσιον. Ἀλλ' ὁ καλῆς ἀνατροφῆς τυχὼν νέος, θεωρήσας ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς διανοητικῆς περιοπῆς τοῦ ἐμπορίου ὡς ἀνάξιον ἑαυτοῦ, ἐσπευσε νὰ πωλήσῃ τὸ πατρικὸν του μεταπρατήριον, ὡς τὸ ἐκάλει, καὶ ἀκολουθήσας εἶδος ζωῆς καταλληλότερον δι' ἄνθρωπον πεπαιδευμένον καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς, κατεσπατάλευσεν ἐν μικρῷ χρόνῳ δασιήσας εἰς παντοίας ἡθονὰς καὶ ἀφροσύνας, τὴν διὰ τῶσαν κόπων καὶ στερήσεων κτηθεῖσαν πατρικὴν περιουσίαν· καὶ τοῦτο, διότι ὁ Ἀδύγυστος ἠθέλην ὅλα νὰ τὰ γνωρίσῃ, ὅλα νὰ τὰ δοκιμάσῃ καὶ ὅλα νὰ τὰ αἰσθανθῇ, διὰ νὰ εὐρύνη οὕτω τὸν κύκλον τῶν γνώσεών του καὶ νὰ φέρῃ εἰς ἐντέλειαν τὴν ἀνατροφὴν του. Ἐπὶ τέλους ὁ ἔρωσ, ἔλθων εἰς βοήθειάν του, τὸν παρηγόρησε διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς καταστάσεώς του· ἡγάπησε καὶ κατώρθωσε ν' ἀνταγαπηθῇ παρὰ τινος νεάνιδος καλῆς ὁκογενείας. Ἀλλ' ἐπειδὴ, ἕνεκα τῆς ἐκ τῆς σπατάλης πτωχεύσεώς του, οἱ γονεῖς τῆς τῷ ἡρνήθησαν τὴν χεῖρά της, — τὴν ὁποίαν ἄλλως δὲν ἐζήτησεν εἰμὴ διὰ τὸν τύπον, ὡς τοῦ γάμου ὄντος χυδαίου καὶ οὐδόλως καταλλήλου δι' ἄνδρα καλῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐξόχου πνεύματος, — ἀντὶ τοῦ ν' ἀποσυρθῇ, κατώρθωσε, δεικνυόμενος παρὰ ποτὲ διακαέστερος παρὰ τῇ ἐρωμένῃ του, νὰ τὴν δολοφονήσῃ, ὥστε αὐτὴ, ἐγκαταλιποῦσα τὴν πατρικὴν στέγην, τὸν ἀκολουθήσεν εἰς Παρίσιους, ἐπισύρασα διὰ τοῦ κινήματος τούτου τὴν κατάραν τῶν γονέων τῆς, οἵτινες ὀργισθέντες διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς ταύτης, δὲν ὑπέφερον οὐδὲ τὸ ὄνομά της ν' ἀκούωσιν εἰς τὸ ἐξῆς προφερόμενον.

Ὅταν ὁ Ἀδύγυστος ἔφθασεν εἰς Παρίσιους, ἐνόμιζεν ὅτι εἰσῆρχετο εἰς ἄλλον κόσμον, τοῦ ὁποίου ἀνέπνεε μὲ ἡδονὴν τὸν γλυκὺν ἀέρα· ἦτον εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῶν ὡραίων τεχνῶν, εἰς τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ ! Εἰς τίνος ὧτα αἱ λέξεις αὗται δὲν παράγουσι μαγευτικὸν ἀποτέλεσμα ; Ποῖος, ἅμα εἰσελθὼν, δὲν φαντάζεται ὅτι εἶναι προωρισμένος νὰ παραστήσῃ πρῶτον πᾶν τι εἰσῆλθῇ εἰς τὸ μέγα αὐτὸ θέατρον ; ...

Τὸ μέλλον παρίστατο ὑπὸ τὰ λαμπρότερα χρώματα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἀδύγυστου.

Εἰς τοὺς Παρίσιους μόνον, ἔλεγε, δύναται νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος, οἷος αὐτὸς, ἔχων τὴν ἀνατροφὴν του, τὸ πνεῦμά του. Ἐκεῖ τὰ λείψανα τῆς πατρικῆς του κληρονομίας ἐμελλόν νὰ τῷ ἐπαρκέσωσιν ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἡ δὲ φιλολογία, εἰς ἣν ἐσκόπευε νὰ δοθῇ, ὤφειλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ τῷ ἀσφαλίσῃ στάδιον ἀνεξάρτητον ! ...

Ἀλλ' ἡ εἰσόδος τοῦ κύκλου τῶν συγγραφέων φερεται ὑπὸ λογχοφόρων τελωνῶν. Ἐκεῖ ἡ φιλοξενία εἶναι ἄγνωστος ἀπεναντίας ὁ φθόνος καὶ ἡ φιλαργυρία συνδέουν τοὺς περιωρισμένους νόας πρὸς ἀπέκρουσιν τῶν εἰσελθόντων τῆς εὐφύας.

Τοῦτο ἀγνοῶν ὁ Ἀδύγυστος, ἐδόθη εἰς συγγραφεῖς, καὶ συνέθεσε παντὸς εἶδους ποιήματα.

Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους, τὸ βαλάντιόν του εἶχε